

The Holy See

HOMILIJA SVETOGA OCA

na sprovodnoj misi za Benedikta XVI.

5. siječnja 2023.

[Multimedia]

»Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!« (Lk 23, 46). Posljednje su to riječi koje je Gospodin izgovorio na križu, takoreći njegov posljednji dah, kao potvrda onoga što je karakteriziralo cijeli njegov život: stalno predanje samoga sebe u ruke Oca svojega. Ruke opraštanja i suosjećanja, ozdravljenja i milosrđa, ruke pomazanja i blagoslova, koje su ga ponukale također da se preda u ruke svoje braće i sestara. Otvoren pojedincima koje je susretao na svom putu i njihovim životnim pričama, Gospodin je dao da ga oblikuje Očeva volja, uzevši na sebe posljedice i teškoće koje za sobom povlači Evanđelje, do mjere da gleda svoje ruke probodene zbog ljubavi. "Pogledaj mi ruke", kaže Tomi (Iv 20, 27) i svakome od nas. Probodene ruke koje se pružaju i nikada se ne prestaju pružati, kako bismo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i da vjerujemo u nju (usp. 1 Iv 4, 16). [1]

»Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!«. To je poziv i program života koji On šapće i želi poput lončara (usp. Iz 29, 16) oblikovati srce pastira, sve dotle da u sebi ima iste osjećaje kao i u Kristu Isusu (usp. Fil 2, 5). *Zahvalna predanost* služenju Gospodinu i njegovu narodu koje je plod prihvaćanja potpuno besplatnog dara: "Ti pripadaš meni... ti pripadaš njima", šapće Gospodin, "u dlanove sam te svoje urezao, ti si pod skutima srca moga. Ostani u mojem naručju i pruži mi ruke" [2]. To je Božja susretljivost i njegova blizina kadra dati se u krhke ruke svojih učenika, kako bi mogli hraniti njegov narod i reći zajedno s njim: uzmite i jedite, uzmite i pijte, ovo je tijelo moje koje se za vas predaje (usp. Lk 22, 19).

Molitvena predanost, koja se oblikuje i tiho pročišćava između kušnji i proturječja s kojima se pastir mora suočiti (usp. *1 Pt* 1, 6-7) i povjerljivog poziva da pase svoje stado (usp. *Iv* 21, 17). Poput Učitelja, nosi na svojim plećima teret posredovanja i napor pomazanja svog naroda, osobito u situacijama kad se dobro mora boriti da prevlada i kad je dostojanstvo naše braće i sestara ugroženo (usp. *Heb* 5, 7-9). U susretu kojim rađa taj zagovor Gospodin daruje duh krotкости koji je kadar razumjeti, prihvatiti, nadati se i staviti sve na kocku, bez obzira na nerazumijevanja na koja bi se pritom moglo naići. To je nevidljiva i nedokučiva plodnost, koja se rađa iz svijesti o tome u koga se stavilo pouzdanje (usp. *2 Tim* 1, 12). To je povjerenje rođeno iz molitve i klanjanja, kadro razlučiti što se očekuje od pastira i uskladiti njegovo srce i njegove odluke s Božjim vremenima (usp. *Iv* 21, 18): »Pâsti znači ljubiti, a ljubiti znači također biti spreman trpjeti. Ljubiti znači: dati ovcima istinsko dobro, hranu Božje istine, Božje riječi, hranu njegove prisutnosti«. [3]

Predanost podržana utjehom Duha, koji mu uvijek prethodi u poslanju: u strastvenom nastojanju da prenosi ljepotu i radost Evanđelja (usp. apostolska pobudnica *Gaudete et exsultate*, 57), u plodnom svjedočenju onih koji, poput Marije, ostaju na mnogo načina podno križa, u onom bolnom, ali postojanom miru koji niti napada niti porobljuje; i u upornoj ali strpljivoj nadi da će Gospodin ispuniti svoje obećanje, kao što je obećao ocima našim i potomstvu svome do vijeka (usp. *Lk* 1, 54-55).

Čvrsto vezani uz posljednje Gospodinove riječi i uz svjedočanstvo koje je obilježilo njegov život, i mi, kao crkvena zajednica, želimo slijediti njegove stope i povjeriti našeg brata u Očeve ruke: neka te milosrdne ruke nađu gdje u njegovoj svjetiljci gori ulje evanđelja koje je širio i svjedočio tijekom svoga života (usp. *Mt* 25, 6-7).

Sveti Grgur Veliki, na kraju *Pastoralnog pravila*, pozvao je i potaknuo jednog prijatelja da mu pruži to duhovno društvo: »Usred oluja moga života tješi me pouzdanje da ćeš me ti, snagom svojih molitava, održati na površini i da ćeš mi, ako me teret mojih grijeha obori i ponizi, pomoći svojim zaslugama da se pridignem.« To je svijest pastira da ne može sam nositi ono što, zapravo, sam nikada ne bi mogao ponijeti, te se, stoga, zna preporučiti molitvi i brizi narodu koji mu je povjeren. [4] Vjerni Božji narod je taj koji, sabran, prati i povjerava život onoga koji je bio njegov pastir. Poput žena na grobu o kojima čitamo u Evanđelju, ovdje smo s mirisom zahvalnosti i pomašću nade da mu, još jednom, iskažemo ljubav koja ne prestaje; želimo to učiniti s istim pomazanjem, mudrošću, tankoćutnošću i predanošću koje je on obilno razdavao godinama. Želimo zajedno reći: "Oče, u tvoje ruke predajemo duh njegov".

Benedikte, vjerni Zaručnikov prijatelju, neka tvoja radost bude potpuna kad konačno i zauvijek čuješ njegov glas!

[1] Usp. BENEDIKT XVI. Enc. *Deus caritas est*, 1.

[2] Usp. ISTI, *Homilija na misi krizme*, 13. travnja 2006.

[3] ISTI, *Homilija na misi povodom početka pontifikata*, 5. travnja 2005.

[4] Usp. *isto*.

neslužbeni prijevod